

De la o Betanie la cealaltă Betanie (2)

Ioan 11.1-16

Fritz von Kietzell

© SoundWords, Online începând de la: 04.12.2018, Actualizat: 04.12.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 11.1-16

Lepădat de iudei, Domnul Se întorsese înapoi la punctul Său de plecare, în Betania, „dincolo de Iordan, spre locul unde boteza Ioan la început”, și a rămas acolo (Ioan 10.39,40; compară cu Ioan 1.28). Acolo primește vestea venită din Iudeea din satul cu același nume, pe care îl găsim la începutul capitolului 11.

Ioan 11.1: Și era un oarecare om bolnav, Lazăr din Betania, din satul Mariei și al Martei, sora ei.

Realmente, o precizare deosebită a locului, nu mai puțin remarcabilă, demnă de scriitorul divin, care a călăuzit mâna evanghelistului! Tot ceea ce era de amintit pălește pentru el înaintea situației că acest sat era domiciliul acelor două surori, ale căror inimi băteau pentru Domnul Isus. Și încă un lucru remarcăm: Maria, cea mai tânără, așa cum trebuie să deducem din Luca 10.38,39, este numită înaintea sorei ei mai în vârstă. Când după aceea este vorba de sentimentele Domnului față de surori și fratele lor, atunci lipsește această scoatere în evidență (citește Ioan 11.5), însă când este vorba de recunoașterea dragostei noastre, atunci se fac diferențieri, care corespund dreptății desăvârșite a lui Dumnezeu. Căci „Maria era aceea care L-a uns pe Domnul cu mir și l-a șters picioarele cu părul capului ei” (Ioan 11.2), care ca nimeni altul s-a transpus în simțămintele și situația Domnului (compară cu Matei 26.13; Marcu 14.9).

Deoarece era vorba de fratele acestei Maria, aceasta a mișcat în mod deosebit simțămintele Domnului. Și la „simțămintele lăuntrice” ale Domnului s-au referit și surorile în mesajul lor:

Ioan 11.2: ... al cărei frate, Lazăr, era bolnav. Surorile deci au trimis la El, spunând: „Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav”.

Aici simțim că este ceva pentru noi de învățat. Nu ne amintim noi de unele persoane de aceeași vârstă cu noi, „pe care Domnul le iubește” și pe care noi cu încredere în dragostea Lui le putem aduce înaintea Lui? Câtă putere ar da rugăciunilor noastre această încredere, și pe de altă parte, deoarece ea lipsește, deoarece noi practicăm așa de puțin gândurile Sale pline de dragoste referitoare la subiectele rugăciunilor noastre, slăbim în rugăciunile noastre. Să facem mai mult prin credință această slujire! „Văzându-le credința”, se spune la vindecarea paralizicului (Marcu 2.5).

Ioan 11.4: Și Isus, când a auzit, a spus: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci pentru gloria lui Dumnezeu, ca să fie glorificat Fiul lui Dumnezeu prin ea”.

Cât de dureros și dezamăgitor era pentru El, Cel lepădat de poporul Său, să fie reîntors forțat de împrejurări la punctul de pornire al slujbei Sale, în Betania de partea cealaltă a Iordanului! Însă pentru El era și o altă Betania, și acolo El trebuia glorificat ca Fiul al lui Dumnezeu, în însușirea pe care iudeii în ura lor dușmănoasă nu voiau s-o recunoască (Ioan 10.30,31,38,39).

Dragostea Domnului pentru acele surori și fratele lor ne este mărturisită încă odată categoric:

Ioan 11.5-10: Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr. Când a auzit deci că el este bolnav, atunci a rămas două zile în locul în care era. Apoi, după aceasta, le-a spus ucenicilor: „Să mergem din nou în Iudeea“. Ucenicii I-au spus: „Rabi, acum căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, și din nou Te duci acolo?“ Isus a răspuns: „Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică, pentru că vede lumina acestei lumi, dar, dacă umblă cineva noaptea, se împiedică, pentru că lumina nu este în el“.

Nici o îndoială nu trebuie să ia naștere la citirea celor care urmează, căci cu toate că El știa că Lazăr era bolnav, El „a rămas două zile în locul în care era“. Abia după aceea „le-a spus ucenicilor: «Să mergem din nou în Iudeea!»“ (Ioan 11.7).

Astfel surorile au așteptat în zadar la patul de boală și de moarte al fratelui lor, și mulți s-au întrebat de atunci, de ce Domnul le-a dezamăgit în felul acesta. Ucenicii se temeau pentru viața Domnului lor, și cu siguranță s-ar fi bucurat dacă El ar fi rămas „de partea cealaltă a Iordanului“. Dar El S-a dus totuși. Întrebări, neînțelegeri pretutindeni! – așa cum și noi avem parte zilnic cu privire la ceea ce face și ce permite Domnul pe drumul nostru. Însă Domnul le dă lor și ne dă și nouă un răspuns deplin suficient la toate situațiile noastre. El umbla ziua și la lumină; ceea ce făcea și nu făcea era în deplină concordanță cu gândurile lui Dumnezeu, care sunt mai presus de gândurile noastre. De aceea nu I se potrivea nici un reproș, de aceea „El nu Se poticnea“, în liniște desăvârșită a mers atunci și merge și astăzi pe drumul Său (Ioan 11.9,10). „Ceea ce face este desăvârșit“: cu Lazăr, cu surorile lui și cu noi: „toate căile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu al credințioșiei și în El nu este înșelăciune, El este drept și adevărat“ (Deuteronomul 32.4).

El are mângâiere și încurajare pentru noi și pentru toți ai Săi.

Ioan 11.11-14: A spus acestea; și, după aceea, le-a zis: „Lazăr, prietenul nostru, a adormit, dar merg ca să-l trezesc din somn“. Ucenicii deci I-au spus: „Doamne, dacă a adormit, se va face bine“. Dar Isus vorbise despre moartea lui, iar ei gândeau că vorbește despre odihna somnului. Atunci deci Isus le-a spus deschis: „Lazăr a murit“.

„Lazăr, prietenul nostru“, spune El, prin aceasta El se face în chip afectiv una cu ei în simțămintele lor pentru el - „Lazăr, prietenul nostru, a adormit, dar merg ca să-l trezesc din somn“ (Ioan 11.11). Ucenicii nu-L înțeleg, și astfel El le spune „deschis“, că Lazăr este mort, dar că El Se „bucura“ pentru ei, că El n-a fost acolo. „Lazăr a murit. Și Mă bucur ...“ – ce contradicție mare! Cu adevărat, întrebări, neclarități pretutindeni! Cum trebuie să înțelegem felul de comportare al Domnului în acest caz?

Redăm trei motive pentru aceasta. Unul îl aflăm imediat aici: „Mă bucur pentru voi, ... ca să credeți“ (Ioan 11.15). Noi suntem mărginiți cu privire la ceea ce ne este de folos, dar El privește mai departe. Nici ucenicii nu L-au înțeles, atât în ceea ce privește așteptarea cât și în ceea ce privește plecarea Lui, dar ei s-au dus cu El. „Să mergem și noi“, spune Toma, „ca să murim cu El“ (Ioan 11.16). Da, „să mergem și noi“, dacă El ne conduce pe căi de neînțeles, aparent pline de pericole; El vrea prin aceasta să ne întărească credința.

Pe de altă parte, Duhul lui Dumnezeu a vrut să ne arate istoria poporului lui Dumnezeu în

istoria lui Lazăr. Israel era bolnav, bolnav pe moarte, dar el a respins pe Domnul, medicul lui, L-a răstignit pe cruce. Astfel Domnul S-a retras, aceasta corespundea sfințeniei Sale, a zăbovit, până când Israel s-a scufundat și a murit, și El este și astăzi încă „rămas în locul acela”, unde S-a dus atunci. Încă odată, poate curând, El va veni ca să dea viața și binecuvântările de o mie de ani (Ezechiel 37). Căci pentru El poporul nu este cu adevărat mort, ci numai „a adormit” (Ioan 11.4a,11; compară cu Matei 9.24).

Motivul al treilea l-am numit deja. Boala era spre glorificarea lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie glorificat prin ea. Învierea lui Lazăr, care era deja de patru zile în mormânt, un fapt nemaiauzit până atunci, a fost răspunsul lui Dumnezeu la lepădarea Fiului Său. După aceea, când lepădarea Lui a fost deplină și omul l-a dat locul cel mai de jos, pe lemnul blestemului, și El în ascultare și-a plecat capul în moarte, nimeni din dușmanii Lui nu mai avea voie să-l atingă trupul; „nu l-au zdrobit fluierile picioarelor” (Ioan 19.31-34). Mormântul Lui „a fost rânduie cu cei răi”, dar „El a fost cu cel bogat în moartea Lui” (Ioan 19.38-42; Isaia 53.9).

Soarele din dimineața învierii a luminat peste un mormânt gol (Ioan 20.1-18), și în cele din urmă cerurile au răsunat de acel salut minunat, când El ca „Urzitorul mântuirii veșnice” S-a reîntors în ele, „numit de Dumnezeu «Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec»”, aceasta înseamnă, ca Mare Preot veșnic și Reprezentantul alor Săi (Evrei 5.7-10).

Așa a mers drumul Domnului nostru de la cruce la cunună, de la lepădare la glorie, de la o Betanie la cealaltă Betanie! – și noi adăugăm împreună cu Toma: „Să mergem cu El” – desigur, să murim cu El, să ocupăm locul lepădării aici jos în lumea aceasta, dar ca apoi să avem parte împreună cu El acolo sus de locul cel mai înalt.

Tradus de la: [Von dem einen zum anderen Bethanien \(2\)](#)

Traducere: Ion Simionescu